

Voor gek verklaard, toch gegaan

Met je geliefde zeven maanden door dertien

Europese landen fietsen. Dat mag een toptrip worden genoemd. Irene Maaskant (29) en Laura Maat (27) uit Rotterdam deden het. Ruim tienduizend kilometer over fietspaden en autowegen met prachtige vergezichten, bergen, stranden en bossen. „Je leert op jezelf en je intuïtie te vertrouwen.”

Angelique Mulders

‘Mensen waren best vereerd dat wij letterlijk op eigen kracht naar hún land waren gekomen. Ze zijn oprecht geïnteresseerd als jij de moeite neemt om bijvoorbeeld naar Italië, Kroatië of Albanië te fietsen en ze willen ook graag helpen als er wat is. We hebben zoveel mooie mensen leren kennen.”

Voor hun fietstrip van 9 juni tot even voor kerstmis 2019 zeiden beide vrouwen hun baan vaarwel. ‘Je kunt lang blijven dromen, maar je kunt ook gewoon gaan’, schrijven ze daarover in hun boek *Ga op de fiets* dat deze maand is uitgekomen. En ja, er waren lieden die hen voor gek verklaarden. Een vaste job opzeggen... dat is absurd. Oordeelden zij.

Ter geruststelling: na terugkeer in Nederland vonden Irene en Laura weer werk bij respectievelijk een softwarebedrijf en restaurant in Rotterdam.

Vaak moesten ze vraag beantwoorden of dat wel veilig is, twee vrouwen alleen op de fiets door Europa. Nog voor de eerste kilometer was gereden en tijdens de vakantie; velen begonnen erover. „Mensen kunnen het niet geloven. Worden jullie niet lastiggevalen? Is jullie werkelijk niks afschuwelijks overkomen? Vaak kregen we de vraag waar onze vriendjes zijn. Zeker in het zuiden van Italië zijn ze sterk van mening dat er een man bij moet zijn.”

Eén keer, in Puglia, zijn ze 'm wel gesmeerd bij een via de website van Warmshowers.org (een soort couchsurfing-gemeenschap van en

Door zo min mogelijk te plannen heb je de ruimte om mee te gaan in onverwachte ontmoetingen en gebeurtenissen

– Irene Maaskant (29)

voor toerfietsers) opgedoken logeeradres. „De gastheer was een macho Italiaan met weinig manieren. Ook had hij een grote collectie machetes, messen en wapens. Dat voelde niet goed”, vertelt Irene. Tegelijkertijd ziet Laura tevens de andere kant: „Geregeld helpt het juist dat je vrouw bent. Wildvreemden geven je tijdens zo'n reis sneller het voordeel van de twijfel.”

De uiteindelijk dik 10.000 kilometer lange trip was vooraf niet tot in detail voorbereid. „Door zo min mogelijk te plannen, heb je de ruimte om mee te gaan in onverwachte ontmoetingen en gebeurtenissen”, vertelt Irene. Laura vult aan: „Of om tips na te rijden van mensen die je tegenkomt en die je vertellen dat dat ene dorpje schitterend is of dat de bakker daar heerlijke taartjes verkoopt.” Fietsen betekent voor hen vrijheid, goed om je heen kunnen kijken en meer zien dan ooit tevoren.

Honger

Veel was een kwestie van gewoon dóen. Want een berg oprijden, dat is niet te trainen in het vlakke Nederland. „De eerste weken moesten onze lichamen daar echt aan wennen. We hadden constant honger. Een pak pasta waar thuis vier personen van eten, hapten we samen zo weg”, vertelt Laura. „Een paar uurtjes later gevolgd door een Magnum, of twee”, grinnikt Irene.

Engeland, hun eerste bestemming, bood direct uitdagend klimwerk. „Ze zijn daar niet zo van de kronkelwegen, in dat land willen ze het liefst in een rechte lijn een berg op en af. Een hellingsgraad van 17 procent is bizar steil! We hebben er veel naast de fiets gelopen.”

Kroatië was favoriet. De term paradijs valt. Omdat de kustlijn behoor-

▲ Boven de wolken, hoog in de bergen van het ruige Montenegro (voorheen een Joegoslavische republiek). FOTO IRENE MAASKANT

lijk is volgebouwd en het er druk is, verwezen Kroaten de dames naar de eilanden. „Dat zijn telkens nieuwe, unieke omgevingen. We zagen bossen, felblauwe zee, maar ook droge ‘maanlandschappen’ en mooie oude plaatsen waar we heerlijk aten. Wachten op een veerdienst die ons naar een volgend eiland bracht was ook geen straf. gingen we lekker zwemmen in de zee.”

Rasoptimisten als ze zijn, lukt het de vrouwen niet om een vervelend traject aan te wijzen. „Als wegen slecht zijn, is het even minder maar het is geen vergoede dag want het biedt avontuur en doet een beroep op je improvisatievermogen”, meent Irene. Laura: „Achteraf is een zware dag altijd mooi, want je hebt het tóch gehaald. Het geeft extra voldoening.”

Wat de twee opviel, was dat het weinig regende tijdens hun ritten. „Van Engeland wordt dat natuurlijk snel gedacht. Maar het was slechts één dagje en we konden opwarmen in een tearoom. En 's avonds hadden we via Warmshowers een slaapplek bij superlieve mensen die ook nog eens een badkamer bezaten die veel weg had van een luxe spa”, vertelt Irene.

Eenvoud

Om de zoveel tijd kampeerden ze. Al tijd al een liefhebberij van Irene - ‘net zo leuk als fietsen’ -, voor haar partner was het wennen. „Na een dag fietsen nog een tent en bed opbouwen. Pfff. Maar inmiddels ben ik fan. Kan ik genieten van de eenvoud en het buiten zijn.”

◀ Irene Maaskant (rechts) en Laura Maat uit Rotterdam maken hun reizen het allerliefst met de fiets. „Achteraf is een zware dag altijd mooi.”

FOTO FRANK DE ROO

De Rotterdamse geliefden zijn zonder knallende ruzies door hun reis gerold. „We zijn elkaar niet één keer zat geweest. Alles kunnen we wel bepraten”, beweert de jongste. De oudste wijst erop dat ze ook veel met andere mensen waren. „Bij logeeradressen, op campings. Zeker vier keer hebben we een week lang met een andere toerfietser erbij rondgereden. En als je tijd voor jezelf wilt, kan dat best tijdens het fietsen. Dan laat je gewoon even een groter gat vallen.”

Handboek

Weer terug in Nederland werd het duo benaderd door uitgeverij Fjord. Of ze een boek wilden maken van hun lange tocht. De dagelijkse reisbeslommeringen hadden Irene en Laura al op de blog onabike.nl beschreven. Het boek is, zo schrijven ze zelf, een mix geworden van een reisverslag, handboek en roman.

Ze hopen dat anderen er enthousiast van worden en ook op fietsvakantie gaan. „Door corona is het nu anders. Niet iedereen zal bijvoorbeeld onbekenden willen laten overnachten bij hen thuis, maar er komt een dag dat het weer normaal wordt.”

En voor wie het buitenland nog een te grote stap vindt, hebben de twee relatief dicht bij huis een tip. Ga fietsen in het Noord-Hollands Duinreservaat rond Schoorl - volgens hen hét hoogtepunt van de Nederlandse kuststrook.

Het boek *Ga op de fiets* telt 208 pagina's, kost 20 euro en is te bestellen bij uitgeverij Fjord.

OPBOUW

‘Naar Hoek van Holland was eerst al geweldig’

Als puber fietsten ze naar school en voelde het als een ‘moetje’. Maar eenmaal vanuit Hendrik-Ido-Ambacht (Irene) en Willemstad (Laura) in Rotterdam beland, werd fietsen leuker. Laura schafte in 2013 als eerste een retro racefiets aan, maanden later volgde Irene. „Op Laura's fiets ontdekte ik dat ik met dezelfde moeite drie keer zo snel ging als met mijn oude fiets van oma. Op Marktplaats zag ik een racefiets, de volgende dag reed ik er al op.” De eerste ritten waren bescheiden. Laura: „We vonden het al geweldig als we Hoek van Holland in reden. Dertig kilometer! Terug gingen we met de trein.”

De actieradius werd gestaag uitgebreid. Een bezoek aan Antwerpen in 2014 was hun eerste fietstocht over de grens. Al snel maakten ze er een meerdaagse België-trip van. Het was een eye-ope-

ner. „Onze eerste leuke band kregen we even voor Brussel. We hadden weliswaar binnenbanden meegevoerd, maar wisten toen nog niet hoe we iets moesten repareren. Tot overmaat van ramp bleek het een nationale feestdag: alles was volgeboekt en fietsmakers zaten dicht. Toen zijn we maar in een café gaan nadenken over hoe nu verder.”

In de kroeg raakten ze aan de praat met twee meiden. Die vonden het fantastisch dat die Hollanders op de fiets waren gesprongen en in hun stad waren beland.

Op het eind van de avond overhandigde een van hen de sleutels van haar woning, tegenover het café. Zij ging bij haar vriend slapen, Laura en Irene mochten in haar stulpje overnachten. „De sleutel konden we de volgende dag door de brievenbus gooien, dan was het wel goed volgens haar.”

75 jaar AD. Dat is vooral een felicitatie aan lezers, volgers en kijkers

Feestjes vier je in deze tijden niet uitbundig. Dat zijn we misschien zelfs al verleerd. Snel even ‘proost’ roepen in de tuin, of in Zoom. Schraal is het (nog even).

De introductie van het nieuwe Magazine-dat-we-geen-Magazine-meer-noemen had zeker meer champagne verdiend dan deze tijd toestaat. Op de AD-redactie werd gistermiddag een enkel flesje uitgeschonken. Vanuit onze drukkerij uit het Belgische Lokeren was 's ochtends de doos met de verse zaterdagmagazines gearriveerd.

Vandaag zit-ie voor het eerst bij uw zaterdagkrant: *Mezza*. Het geesteskind én de vele creatieve moeders en vaders maken het goed. Nieuwe naam, frisse uitstraling, ander lettertype, nieuwe columnist ('oma' Heleen van Rooyen) en wees gerust, Joost Prinsen blijft op zijn eigen wijze andermans problemen oplossen. *Mezza* zit niet alleen bij het AD maar ook bij onze collega-dagbladtittels in het oosten en zuiden van het land. Daarmee is het meteen 's lands meest gelezen magazine.

Verzuilde tijd

Minstens zo trots zijn we op ons verleden. Het Algemeen Dagblad bestaat op 29 april precies 75 jaar. Eigenlijk het eerste dagblad dat in die verzuilde tijd niet bij een maatschappelijke of godsdienstige stroming hoorde, er voor iedereen wilde zijn, neutraal maar niet saai, populair maar niet plat, met zijn verhalen vooral gericht op mensen. Dat laatste was nog echt niet gebruikelijk in de journalistiek. Geboren in Rotterdam, met een open blik op Nederland en de wereld. En sinds 2005 een combinatie van landelijke en regionale redacties, met ook nog eens liefde voor sport. Altijd Dichtbij.

Komende week beginnen we met een dagelijkse serie verhalen over 75 jaar AD. Wie zijn wij, wat doen wij en waarom doen we 't bij het AD op deze manier? Het gaat over het verleden, maar zeker ook over vandaag. Nu maken we nog steeds een krant, zoals in 1946. Maar het AD is ook een website (AD.nl) geworden, een app, nieuwsbrieven, video, live-uitzendingen vanuit onze eigen studio. Een modern nieuwsmedium met het hoogste aantal lezers en volgers als je het bereik van krant en online bij elkaar optelt. Sommige van de jubi-

ACHTER DE SCHERMEN

De hoofdredactie van het AD beschrijft in deze rubriek waar de redactie mee bezig is.

Deze week **Paul van den Bosch** (hoofdredacteur AD Regio) over de verjaardag (75) van deze krant.

leumverhalen worden gecombineerd met een video. En die zullen uiteindelijk op de dag zelf - donderdag 29 april - uitmonden in een programma van pakweg een uur op AD.nl waarin we bij verleden en heden stilstaan.

Maar het AD is in die verhalen ook méér dan de huidige redactie en die van vroeger. Wij zijn - om er een paar te noemen - ook drukkers, bezorgers, salesmedewerkers, administratie, de collega's van het Klant Contact Centrum die dagelijks met bellende abonnees contact hebben. Want laten we die laatste groep vooral niet vergeten. We kunnen zoveel verhalen maken als we willen, onze abonnees en nu ook digitale volgers bepalen ons geluk en onze toekomst.

Erfenis

Wij doen het voor u en jou. Afgelopen week hadden we het daar nog over. Hoeveel collega's hebben sinds 1946 aan en bij het AD gewerkt? Niet te tellen. Het is onze gezamenlijke erfenis. Maar ook: hoeveel lezers zijn ons sindsdien trouw geweest en gebleven? Miljoenen. Daarom lezers, volgers en kijkers; ook (néé: vooral) u en jij van harte gefeliciteerd met 75 jaar AD!

In de maand april staan we er dus uitgebreid bij stil. En dat we het volgende jubileum maar Covid-vrij en nog uitbundiger kunnen vieren.

▲ AD-oprichter Willem Pluygers ('Woeste Willem') overleed in 2017, op 103-jarige leeftijd. FOTO PIM RAS